

KAPITOLA 4

Mor!

Metě klesla čelist, zalapala po dechu a přitáhla si dva mladší syny ještě blíž k sobě. Sunnivina ruka se pod stolem nenápadně natáhla k Taraldově.

Liv zašeptala: „Díky milostivému Bohu, že Cecilie odjela právě včas!“

Silje zbledla. „Jak je to vážné?“

„Dva statky na opačném konci farnosti a jeden muž ve farářově domácnosti. Tam jsem právě byl a nesmím se tady *ničeho* dotknout. Musím zase odejít.“

„Ne!“ zvolala Silje.

„Musím. Nemají nikoho jiného než mě. Navíc farář děkuje Bohu, že jeho farnost je jediná taky kolem, která má někoho, kdo se vyzná v léčení.“ Tengel se ušklíbl. „Jsem prý nejlepší v Norsku, tak to říkal.“

„Jaký druh moru to je?“ zeptala se Silje, která už v životě leccos viděla. Slovo mor zahrnovalo širokou škálu nakažlivých onemocnění.

„Střevní,“ odpověděl Tengel.

Silje a Charlotte tiše zasténaly. To byly špatné zprávy. „Střevní mor“ bylo jméno nemoci, která stejně jako úplavice, cholera nebo tyfus způsobovala, že se tělo rychle odvodnilo po silných záchvatech krvavého průjmu. Toto onemocnění již zavinilo mnoho úmrtí.

Tarjei zaváhal sotva pár okamžiků, než prohlásil: „Půjdu s tebou, dědečku,“ a vstal od stolu.

„Ne! Při všem, co je ti svaté, zakazuji ti to!“

„Ale já se nebojím.“

„Nesmíš zavléct tuhle nemoc k nám domů, chlapče! A nemohu riskovat, že tě ztratím – zvláště ne tebe, Tarjeii! S tebou pokračuje naše dědictví. Nebudu riskovat zdraví *nikoho* z vás, copak to nechápeš?“

„A co my?“ zeptal se tiše Jacob Skille. „My můžeme riskovat, že ztratíme tebe?“

Ostatní kolem stolu souhlasně zabručeli.

Tengel byl dojatý, ale skryl své pocity úsečným prohlášením: „Někdo se musí postarat o nemocné!“

„Ano,“ souhlasil Tarjei, „a je naprostý nesmysl, abys to dělal sám, dědečku. Nebudeš mít sílu zvládnout to sám moc dlouho a pak bude farnost úplně bez pomoci.“

Yrja, která podpírala Silje na cestě do velkého domu, vstala.

„Pokud dovolíte, mistře Tengele, já bych vám také nesmírně ráda pomohla.“